

**Zápis
z konzultačního dne k přestupkové problematice
konaného odborem všeobecné správy Ministerstva vnitra
pro zpracovatele přestupkové agendy
dne 8. 3. 2016**

Dne 8. 3. 2016 se od 9.30 hodin uskutečnil formou videokonference konzultační den (dále jen „KD“) pro krajské úřady (dále jen „KÚ“) k přestupkové agendě v gesci odboru všeobecné správy (dále jen „OVS“) Ministerstva vnitra (dále též „MV“).

KD se za Ministerstvo vnitra zúčastnili: JUDr. Ivana Breburdová, JUDr. Myron Zajonc, Ing. Mgr. Jan Strakoš, Mgr. Zdeněk Hrach, Mgr. Iveta Maršová a Mgr. Zuzana Šrámková z OVS; JUDr. Lenka Minaříková z odboru legislativy a koordinace předpisů (dále jen „OLG“); Mgr. et Mgr. Tomáš Jirovec z odboru veřejné správy, dozoru a kontroly (dále jen „ODK“); JUDr. Kateřina Jamborová a Mgr. Jan Potměšil z odboru bezpečnostní politiky a prevence kriminality (dále jen „OBP“).

Jako speciální host KD vystoupila Mgr. Bc. Radka Paulová, ředitelka Rejstříku trestů ČR (dále také „RT“).

JUDr. Ivana Breburdová všechny přítomné účastníky KD přivítala a poté předala slovo jednotlivým hostům KD.

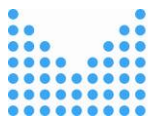
I. a) Vystoupení ředitelky RT k evidenci přestupků

Mgr. Bc. Radka Paulová v rámci svého vystoupení¹ seznámila přítomné s projektem RT na vytvoření informačního systému evidence přestupků (tzv. **ISEP**)². Krátce pohovořila o legislativním rámci pro zavedení centrální evidence přestupků³ a o tom, co je cílem evidence přestupků zaváděné s účinností od 1. 10. 2016. Upozornila na postup při provádění zápisu do evidence přestupků podle § 88 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „PřesZ“), a kdo bude jaké údaje do této evidence zapisovat (v této souvislosti upozornila na skupinu vybraných přestupků, které se dle PřesZ budou v případě recidivy do ní zapisovat, kdy uvedla, že RT bude jen provozovatelem evidence, nikoliv jejím editorem) a pohovořila také o povinnosti (příp. možnosti) správních orgánů opatřovat si z evidence přestupků v konkrétních případech tzv. **opis**. Zdůraznila, že vydávání opisů nebude fungovat na stejné bázi jako vydávání výpisů z RT. Fyzická osoba (přestupce) tedy nebude moci žádat o vydání opisu, avšak budete-li chtít vědět,

¹ Viz Příloha č. 1 k tomuto zápisu = prezentace RT k uvedenému tématu.

² Počátkem měsíce února 2016 vyhlásil RT veřejnou zakázku na vytvoření ISEP. Zhruba v druhé polovině měsíce května r. 2016 se očekává podepsání smlouvy s dodavatelem.

³ Tj. o zákonu č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, (dále jen „novela PřesZ“).

zda o ní orgány veřejné moci shromažďují nějaké údaje (nedozví-li se o tom v souvislosti s konkrétním přestupkovým řízením vedeným proti její osobě), bude moci požádat RT o informaci o zpracování svých osobních údajů podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 101/2000 Sb.“).

V závěru uvedla, že RT chystá informační kampaň, kdy v této souvislosti správní orgány mohou RT zasílat případné dotazy či podněty. Budou-li mít správní orgány zájem, RT (v rámci možností) nabídne také individuální proškolení.

I. b) Informace ke vztahu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „InfZ“), a procesní úpravy nahlížení do spisů podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „SŘ“)

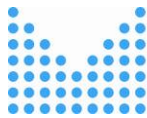
Mgr. et Mgr. Tomáš Jirovec z ODK se v rámci svého vystoupení⁴ zaměřil na řešení praktických problémů v případech kolize InfZ a SŘ. Uvedl, že InfZ je aplikovatelný vždy, pokud neexistuje komplexní úprava, která by postup podle InfZ vylučovala (viz § 2 odst. 3 InfZ). V této souvislosti dodal, že judikatura správních soudů **označila jako komplexní úpravu ustanovení § 38 SŘ – avšak jen pro žádosti o informace, které směřují k poskytnutí informací formou nahlížení do spisu nebo formou poskytnutí kopií (v listinné či elektronické podobě) celého spisu (analogie nahlížení do spisu)** a odkázal zde např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu, (dále jen „NSS“), ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78, rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009-106, a rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2012, č. j. 7 Ans 18/2012-23.

V případě žádosti o konkrétní dokument ze spisu je však InfZ plně aplikovatelný (informace ze správních spisů naplňují definici „informace“ podle § 3 odst. 3 InfZ). Není zde proto žádný zákonný důvod, který by osobě oprávněné k nahlížení do spisu podle § 38 SŘ bránil zároveň využití InfZ (to, že se k dané informaci může dostat též prostřednictvím realizace procesního práva nahlížení do spisu, není důvodem pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podané podle InfZ).

Důležitá je však také povaha žadatele (zda jde o osobu oprávněnou podle § 38 SŘ či jinou osobu). Ta má totiž vliv na posouzení rozsahu poskytovaných informací (u osoby oprávněné podle § 38 SŘ nebude v zásadě možné aplikovat důvody pro odmítnutí žádosti).

Pokud jde pak o problém poskytování informací z přestupkových spisů, tak k tomu uvedl Mgr. et Mgr. Tomáš Jirovec následující. Informace bude možno odmítat (v případě žádostí osob, kterým nesvědčí právo nahlížet do „přestupkového“ spisu) ze zákonného důvodu ochrany osobních údajů, či, v případě „živých“ řízení, na základě § 11 odst. 1 písm. b) InfZ (tzv. nové informace). Dodal však, že v některých případech může převažovat veřejný zájem nad ochranou osobních

⁴ Viz Příloha č. 2 k tomuto zápisu = prezentace ODK k uvedenému tématu.

údajů (např. v případech, kdy by bylo řízení vedeno proti osobě politika - viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2015, č. j. 2 As 196/2014-28). V konkrétních případech bude tedy nutné vždy zvažovat, zda převažuje ochrana osobnosti, nebo zda má být např. s ohledem na určitý legitimní veřejný zájem informace zpřístupněna (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41).

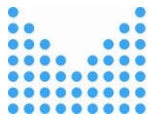
I. c) Informativní vystoupení k právu shromažďovacímu

Zástupci OBP upozornili na výklad pojmu „shromáždění“, podaný v rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2013, č. j. 8 As 101/2011-186, a zejména pak v rozsudku NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 8 As 39/2014-56 (kauza „Modrava“). Dle NSS se jedná o shromáždění pouze za kumulativního splnění následujících podmínek: *„Shromáždění je setkání více osob. K realizaci shromažďovacího práva je třeba, aby se zainteresované osoby skutečně sešly a spolupůsobily na své okolí. **Právě ono spolupůsobení více osob je základním rysem shromáždění, oproti individuálně vyjadřovaným postojům.** Alespoň částečně musí jít o **homogenní skupinu osob.** Důležitý je tedy **účel (cíl) shromáždění, požadavek fyzické přítomnosti shromážděných osob, možnost jejich vzájemné interakce a organizace, místo konání shromáždění, jakož i průběh této aktivity v čase.**“*

NSS v posledním rozsudku (č. j. 8 As 39/2014-56) konstatoval, že Krajský soud v Plzni se neřídil jeho závazným právním názorem. Vytvořil zcela výjimečnou konstrukci tzv. „*dynamického sit-in shromáždění*“, které navíc probíhalo kontinuálně (počítaje v to i noční doby, kdy akce reálně neprobíhala), a definoval činnost žalované (Policie ČR) jako permanentní rozpouštění takového shromáždění.

NSS v rozsudku rozvinul a konkretizoval znaky shromáždění, které jsou následující:

- (1) Současná přítomnost více shromážděných osob (pojmově je vyloučeno shromáždění jedné osoby).
- (2) Fyzická přítomnost účastníků na jednom místě (účastníci blokady se oproti tomu pohybovali v místě a čase dle toho, kde probíhala těžba, nešlo o setrvalý shluk osob na konkrétním místě, účastníci opouštěli těžební prostor a zase se do něj vraceli, večerní interní porady pak již nelze označit za výkon shromažďovacího práva, působícího navenek).
- (3) Časová kontinuita shromáždění (z hlediska mediální prezentace se jednalo o souvislou akci, ovšem sama organizovanost nečiní z blokady souvislé shromáždění, účastníci každého dne opouštěli těžební prostor a zase do něj vraceli, v mezidobí nelze hovořit o shromáždění už proto, že v prostoru těžby nikdo nebyl).
- (4) Cíl shromáždění – komunikovat mezi sebou, rozvíjet své názory, prezentovat jejich sdílení; takto vymezený cíl nemůže být pouze „vedlejším produktem“ hlavního záměru akce (účastníci se pohybovali v těžebním prostoru, aby zabránili porážení konkrétního stromu, nikoliv aby si vyměňovali informace a názory); ne každý shluk osob je shromážděním; prvotním účelem blokady bylo mimořádným způsobem fakticky zabránit těžbě, nikoliv projevit názor či postoj účastí na shromáždění, vyvádění osob z prostoru těžby pak nebylo

kontinuálním rozpouštěním shromáždění; že nešlo o akt mířící proti shromažďovacímu právu, plyne i z toho, že mimo vymezený prostor policie nezasahovala; žalobce nevysvětluje, jakým způsobem mělo docházet k výkonu shromažďovacího práva, objevuje se pojem „blokáda“, „spontánní blokáda“, nicméně to není totéž jako shromáždění.

- (5) Projevování vlastního přesvědčení o výkonu shromažďovacího práva navenek („shromáždění“ nebylo ohlášeno, účastníci netvrdili, že vykonávají shromažďovací právo, naopak že vystupují každý sám za sebe; jestliže účastníci zvolí takový způsob protestu, ze kterého nevyplývá výkon shromažďovacího práva, nemohou ani oprávněně očekávat ukončení protestu tak, jako by tomu bylo u běžných shromáždění).

Rozsudek NSS tak má význam i pro obdobné akce typu „blokády“, zaštiťující se právem shromažďovacím, ač primárním účelem akce je jiný cíl.

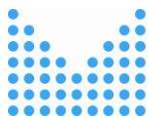
Dále bylo upozorněno na trvalý problém se „shromážděními“ Stop Genocidě, kdy i nadále dochází k incidentům, kdy jsou děti nižšího věku konfrontovány s vyobrazeními mrtvol, potracených lidských plodů apod., v rozporu se zájmem na ochranu dětí. KÚ by zde měly poskytovat metodickou pomoc obcím, neboť lze i nadále napříč ČR očekávat konání těchto akcí. V případě rizika zásahu do práv dětí lze akci jak předem zakázat, tak i rozpustit, pokud již shromáždění probíhá, základní judikatura byla zmíněna v zápisu z KD 10. 6. 2014, další lze dohledat na stránkách NSS (www.nssoud.cz).

Závěrem bylo informováno o průběhu projednávání novely zákona o právu shromažďovacím (sněmovní tisk 510), která se nyní nachází před druhým čtením a je projednávána v Ústavně-právním výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Návrh novely zejména upřesňuje pravomoci orgánů veřejné moci, aktualizuje zastaralou právní terminologii, omezuje instituty vyšlé z užívání, reaguje na rozhodovací praxi NSS a upravuje nově komplexně správní trestání. Posilují se pravomoci obecních úřadů před konáním shromáždění, kdy se po vzoru Německa navrhuje, aby úřad mohl stanovit omezující podmínky pro konání shromáždění, mj. v případě kolize více shromáždění či střetu shromáždění s jinou akcí. Zjednodušuje se též rozpouštění shromáždění, které se má nadále realizovat faktickým pokynem (nikoliv rozhodnutím). Dle všeho se nebude měnit úprava maskování (možnost „povolit“ masky v odůvodněných případech), z důvodu nesouhlasu poslanců. V ústavněprávním výboru byl k tomu připraven pozměňovací návrh, který upravuje i další dílčí změny, které však už nemají vliv na podstatné části novely.

II. Odpovědi na dotazy některých KÚ, které MV obdrželo v souvislosti s konáním KD

1) K provádění kontroly výkonu přenesené působnosti

V rámci kontroly výkonu přenesené působnosti či při přešetření způsobu vyřízení stížnosti na výkon přestupkové agendy jsme se setkali s následujícím „problémem“ –

předsedkyně přestupkové komise obce I. typu je současně zaměstnankyní OÚ obce s rozšířenou působností (v postavení úřední osoby). Přestupková spisová dokumentace obce I. typu, kde tato osoba působí ve funkci předsedkyně komise, má „uskladněnou“ na svém pracovišti, kde je zaměstnána, popř. předvolává k podání vysvětlení do budovy magistrátu (jedná se o přestupky, k jejichž řešení je příslušná obec I. typu), popř. účastník řízení je odkázán k nahlédnutí do těchto spisů na místo výkonu práce této předsedkyně. V rámci kontroly tyto spisy nejsou k dispozici či jsou neúplné, neboť je předsedkyně komise má u sebe v budově magistrátu, kde realizuje úřední úkony i jako předsedkyně komise. Jakým způsobem je možné uvedenou situaci řešit? Je přípustné provádět kontrolu v místě, kde je reálně dostupná spisová dokumentace kontrolovaného správního orgánu, tj. v rámci kontroly si tyto spisy převzít? Je přípustné, aby nařízené úkony byly realizovány mimo správní / územní obvod příslušného správního orgánu, např. v budově jiného správního orgánu?

Odpověď:

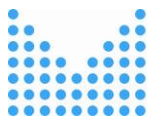
Podle našeho názoru tento postup použít nelze.

Pro vedení řízení a provádění úkonů správních orgánů (§ 15 až § 18 SŘ) platí základní předpoklad, že k tomu musí být nejen věcně, ale i místně příslušný orgán. Z toho vyplývá, že jednotlivé úkony v řízení správní orgán provádí na adrese svého sídla či v jiných prostorách, ve kterých příslušný správní orgán sídlí. Mimo tyto prostory může správní orgán konat úkony jen v případech, stanoví-li tak zákon. Např. provedení důkazu ohledáním dle § 54 SŘ, provedení exekuce přímým vynucením (§ 120 až §126 SŘ) nebo § 22 (veřejné projednání při pořizování územně plánovací dokumentace), nebo § 87 (zahájení územního řízení) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, apod.

Výše uvedenému postupu brání i § 6 odst. 2 SŘ, podle kterého správní orgán vyřizuje věci tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Proto nelze přistoupit na to, aby účastníci řízení, ke kterým je místně příslušná určitá obec, dojížděli k provádění úkonů do sídla obce s rozšířenou působností (která není věcně příslušná k projednání přestupku) a to jen proto, že předsedkyně komise tam pracuje. Tento postup je možno definovat za rozporný s příslušnými ustanoveními SŘ.

Dále vycházíme ze skutečnosti, že podle § 17 odst. 1 SŘ správní orgán, který řízení vede, ve věci zakládá spis. Problematiku nakládání se spisy a jednotlivými dokumenty v něm obsaženými řeší Hlava III zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zabývající se problematikou spisové služby. Na to navazuje vyhláška č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, ve znění vyhlášky č. 283/2014 Sb.

V těchto předpisech se jednoznačně předpokládá, že se spisy se nakládá a manipuluje pouze u příslušného orgánu, který je věcně příslušný k provedení správního řízení. Pokud tomu tak není, jedná se podle našeho názoru o neoprávněnou manipulaci se spisy.

2) Dotazy k evidenci přestupků

a) V § 16j odst. 1 písm. a) zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o RT“), se stanoví, že RT vydá opis z evidence přestupků na základě žádosti správnímu orgánu oprávněnému projednat přestupek pro účely jeho projednání. Rozumí se tím, že o opis z evidence přestupků může požádat kterýkoliv správní orgán projednávající kterýkoliv přestupek (a to jak správní orgán I. stupně tak i odvolací správní orgán), nebo o opis z evidence přestupků může požádat pouze správní orgán projednávající přestupky uvedené v § 91 PřesZ (a to jak správní orgán I. stupně tak i odvolací správní orgán)?

b) Ustanovení § 16j zákona o RT stanoví, kdo všechno může o opis z evidence přestupků požádat. Mezi těmito osobami však není uveden obviněný, resp. pachatel přestupku, tedy osoba, jíž se zápis v evidenci přestupků týká. Ustanovení § 88a odst. 1 PřesZ však přímo uvádí, že domnívá-li se fyzická osoba, že údaje vedené v evidenci přestupků o její osobě nejsou v souladu s provedeným řízením o přestupku anebo s rozhodnutím soudu, který rozhodl o žalobě proti rozhodnutí o přestupku, může podat u správního orgánu, který zápis provedl, námitku. Jak se fyzická osoba dozví o údajích, které jsou o ní vedeny v evidenci přestupků? Na základě kterého ustanovení kterého právního předpisu může fyzická osoba požádat o opis z evidence přestupků? Může o něj požádat pouze fyzická osoba, která byla shledána vinnou z přestupku uvedeného v § 91 PřesZ nebo i osoba, která přestupek vůbec nespáchala, ale pouze chce mít doloženou bezúhonnost?

Odpověď:

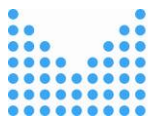
K otázce písm. a):

Podle § 16j odst. 1 písm. a) zákona o RT Rejstřík trestů vydá opis z evidence přestupků na základě žádosti správnímu orgánu oprávněnému projednat přestupek pro účely jeho projednání.

Evidence přestupků bude obsahovat jen údaje o vybraných přestupcích, o kterých to stanoví zákon, tedy PřesZ a další zvláštní zákony (viz posouzení přestupkové spolehlivosti). Obecně lze proto říci, že o opis by měl žádat ten správní orgán, který je příslušný k projednání přestupku, jenž je předmětem evidence, a který pro účely jeho projednání zároveň potřebuje informace o přestupkové minulosti podezřelého z tohoto přestupku. Je zřejmé, že informace o evidovaných přestupcích mají relevanci pouze pro správní orgán příslušný k projednání evidovaných přestupků – může za ně např. uložit přísnější sankci.

V daném případě je dále nutno rozlišit, zda se jedná o přestupky podle § 47 odst. 1, 49 a 50 PřesZ, tedy evidované za účelem zpřísněného postihu recidivy, nebo o přestupky evidované pro účely posouzení přestupkové spolehlivosti jak podle PřesZ, tak podle zvláštních zákonů (např. na úseku rybářství, myslivosti nebo zbraní a střeliva).

U zpřísněného postihu recidivy platí: Podle § 69 PřesZ si správní orgán příslušný k projednávání přestupku podle § 47 odst. 1, § 49 nebo § 50 PřesZ po zahájení řízení o těchto přestupcích nebo před vydáním příkazu o uložení pokuty, pokud je

prvním úkonem v řízení, nebo před rozhodnutím o uložení pokuty v blokovém řízení opatří opis z evidence přestupků vedené RT týkající se obviněného z přestupku. Za tyto přestupky může na místě ukládat sankce takový správní orgán, který by měl být schopen získat potřebnou informaci v okamžiku řešení přestupku na místě s přestupcem. Ustanovení tedy míří na správní orgán I. stupně (zákon ale nevylučuje, aby o opis požádal též odvolací správní orgán; zákon rovněž nevylučuje, aby v případě potřeby, byl opis z evidence přestupků vyžádán opakovaně, tj. např. těsně před vydáním rozhodnutí o přestupku⁵). U zpřísněného postihu recidivy tedy platí, že správní orgán je povinen vyžádat si opis.

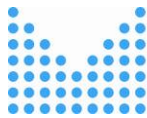
V případě dalších evidovaných přestupků bude vyžádání opisu pouze fakultativní, nebude potřeba při ukládání sankce vždy konfrontovat evidenci přestupků, pouze po uložení sankce za takový přestupek bude potřeba *ex post* zanechat údaje o takovém přestupku do evidence přestupků. Opět není vyloučeno, aby o opis požádal též odvolací správní orgán. Domníváme se však, že správní orgán by v případě dalších evidovaných přestupků neměl požadovat opis ve chvíli, kdy jej podle zákona k ničemu nepotřebuje (viz dikce § 16j odst. 1 písm. a) zákona o RT „pro účely projednání přestupku“).

K otázce písm. b):

Koncepce evidence přestupků je taková, že RT neposkytuje výpis z evidence přestupků přestupci, resp. dotčené osobě, ale pouze opis na žádost příslušných orgánů veřejné moci. Přestupce se tedy o tom, že má „záznam“ v evidenci přestupků, zpravidla dozví až v souvislosti s konkrétním řízením o přestupku vedeném proti jeho osobě (např. při nahlížení do spisu, seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí apod.). Proti tomuto zápisu pak může přirozeně protestovat vznesením námítky ve smyslu § 88a PřesZ (v praxi se tedy může stát, že zatímco obec A povede s přestupcem řízení, vůči obci B, která přestupce již dříve řešila a zanesla o jeho pravomocně vyslovené vině o přestupku údaj do evidence přestupků, přestupce uplatní námitku; v takovém případě bude obec A nucena řešit nastalou situaci např. předběžnou otázkou ve smyslu § 57 SŘ a posečkat na výsledek námitkového řízení, které provede obec B).

Přestupce (stejně jako jakákoliv jiná fyzická osoba) si však bude moci požádat o informace z evidence přestupků také na základě § 12 zákona č. 101/2000 Sb. Podle tohoto zákona (cit. § 12) totiž platí, že pokud požádá subjekt údajů o informaci o zpracování svých osobních údajů, je mu správce povinen tuto informaci bez zbytečného odkladu předat. Obsahem informace je vždy sdělení o účelu zpracování osobních údajů, osobních údajích, případně kategoriích osobních údajů, které jsou předmětem zpracování, včetně veškerých dostupných informací o jejich zdroji, povaze automatizovaného zpracování v souvislosti s jeho využitím pro rozhodování,

⁵ Bude-li však opis, pořízený po zahájení řízení (tj. před nařízeným ústním jednáním a prováděným dokazováním), pořízen znovu po skončení ústního jednání, tj. těsně před vydáním rozhodnutí ve věci (např. v zájmu ověření si, zda v mezidobí do evidence přestupků nebyl zapsán u téhož přestupce další přestupek jiným správním orgánem, či zda nebyl údaj o tomto přestupci z evidence přestupků odstraněn v důsledku námitkového řízení), bude třeba účastníka znovu seznámit s podklady před vydáním rozhodnutí podle § 36 odst. 3 SŘ.

jestliže jsou na základě tohoto zpracování činěny úkony nebo rozhodnutí, jejichž obsahem je zásah do práva a oprávněných zájmů subjektu údajů, příjemci, případně kategoriích příjemců. Správce má přitom právo za poskytnutí informace požadovat přiměřenou úhradu nepřevyšující náklady nezbytné na poskytnutí informace. Povinnost správce poskytnout informace subjektu údajů upravenou v § 12 může za správce plnit zpracovatel.

3) K příkaznímu řízení a odůvodnění ukládané sankce po novele PřesZ

Správní orgány se na nás obracejí s žádostí o metodiku, jak postupovat v případě odůvodnění sankce v případech, že je rozhodováno příkazem o více přestupcích, kdy některé z nich byly spáchány před účinností novely a jiné po účinnosti, přičemž novelou byla v příkazním řízení zvýšena horní hranice pokuty. Bylo by možno doporučit pro tuto přechodnou dobu nějaký postup?

Odpověď:

Předpokládáme, že daný dotaz se týká postupu správního orgánu podle § 57 odst. 1 PřesZ.

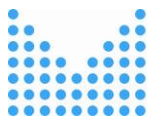
V tomto případě má správní orgán povinnost projednat tyto přestupky ve společném řízení (s účinností od 1. 10. 2015 dodejme, jedná-li se o přestupky ze stejné oblasti veřejné správy). Z toho lze dovodit, že je může projednat i ve společném zkráceném řízení, to je příkazem dle § 87 PřesZ.

V případě příkazního řízení o přestupcích spáchaných jak před 1. 10. 2015, tak i po 1. 10. 2015, lze doporučit tento postup.

V souladu s § 57 odst. 3 PřesZ (účinného po 1. 10. 2015) nejprve vydat příkaz o přestupcích spáchaných před 1. 10. 2015 (zde ještě vycházíme z původní koncepce zákona, tj. že spojujeme přestupky do okamžiku vydání rozhodnutí) a následně, po doručení tohoto příkazu (bez ohledu zda byl nebo nebyl podán odpor), to je de facto po zahájení řízení o nich, vydat další příkaz o přestupku spáchaném po 1. 10. 2015 (v případě přestupků spáchaných dne 1. 10. 2015 či po tomto datu totiž platí nově zavedený princip v § 57 odst. 3 PřesZ, tj. že ve společném řízení se neprojednává přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku).

Otázkou však zůstává, jak postupovat v případě uložení sankcí za tyto přestupky, byť uložených dvěma samostatnými příkazy. Tedy, zda u všech příkazů postupovat dle § 12 odst. 2 PřesZ, jako kdyby tyto všechny přestupky byly projednávány ve společném řízení, nebo vždy v jednotlivých příkazech rozhodovat jako v samostatném řízení bez ohledu na již dříve uložené sankce.

Jsme toho názoru, že při uložení sankcí je nezbytné vycházet z § 12 odst. 2 PřesZ, ze kterého vyplývá, že zásada absorpce se použije jen v případě společného řízení podle § 57 odst. 1 PřesZ.

4) Zánik odpovědnosti za přestupek před nabytím právní moci rozhodnutí

Je třeba postupovat v souladu se stanoviskem OVS uvedeným na KD ze dne 9. 12. 2014 i v případě, že správní orgán I. stupně řízení ve věci zastaví z důvodů uvedených v § 76 PřesZ (např. spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému prokázáno), a toto rozhodnutí nenabude v prekluzivní lhůtě právní moci? Dle názoru KÚ jsou „významné právní následky“ (viz rozsudek NSS č. j. 7 As 61/2010–89) v těchto případech totožné (zastavení řízení, byť dle jiného ustanovení), tzn. KÚ by dle popsané metodiky v takových případech rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze zrušil a věc vrátil s tím, že správní orgán I. stupně má řízení dle § 76 odst. 1 písm. f) PřesZ zastavit, neboť zanikla odpovědnost za přestupek (rozhodnutí zrušit a řízení přímo zastavit přitom nelze – viz § 97 odst. 3 SR).

Odpověď:

OVS setrvává na svém závěru, že rozhodnutí ve věci v řízení o přestupku musí nabyt právní moci před uplynutím prekluzivní lhůty stanovené § 20 PřesZ. Pokud se tak nestane, je důvod takové rozhodnutí zrušit v rámci přezkumného řízení. V této souvislosti lze odkázat i na tazatelem citovaný rozsudek NSS. Pokud se jedná o případ, kdy mělo být správním orgánem I. stupně řízení o přestupku zastaveno z důvodu uvedeného příkladem v § 76 odst. 1 písm. c) PřesZ, přičemž toto rozhodnutí nenabývalo právní moci v prekluzivní lhůtě, nelze tuto skutečnost „zhojit“ s konstatováním, že řízení o přestupku bylo obdobně zastaveno, avšak podle jiného ustanovení PřesZ. V daném případě by se jednalo o nezákonné rozhodnutí, ačkoli by toto ve svém důsledku nemělo vliv na „výsledek řízení“, resp. na právní postavení účastníků příslušného řízení. V nastíněném případě je tak namísto postup podle § 97 odst. 3 SR, rozhodnutí zrušit a vrátit správnímu orgánu I. stupně, který v souladu s § 76 odst. 1 písm. f) PřesZ předmětné řízení o přestupku zastaví, neboť odpovědnost za přestupek zanikla.

5) Osoby blízké

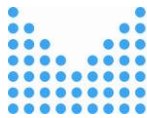
Lze považovat za osoby blízké rozvedené manžele nebydlící spolu, kteří shodně tvrdí, že se považují za osoby blízké, a to pouze z titulu společných dětí?

Odpověď:

Osobou blízkou se podle § 68 odst. 4 PřesZ⁶ rozumí příbuzný v pokolení přímém, osvojitel, osvojenec, sourozenec a manžel, partner (*tj. první skupina*); jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném se pokládají za osoby sobě navzájem blízké jen tehdy, kdyby újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá právem pociťovala jako újmu vlastní (*tj. druhá skupina*).

Vyjdeme-li z aktuálního právního stavu, tzv. 2 skupiny osob blízkých, nelze rozvedené manžele (bez dalšího) automaticky považovat za osoby blízké

⁶ Stále existující definice osoby blízké ve smyslu § 68 odst. 4 PřesZ je identicky stejná jako definice osoby blízké v § 125 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, kdy obdobnou definici zakotvoval rovněž původní § 116 zákona č. 40/1964 Sb., s tím rozdílem, že toto ustanovení nezmiňovalo osvojence a osvojitele.

(mj. viz Jemelka, L., Vetešník, P. *Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář. II. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013*⁷; velmi podrobně k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2836/2010).

Tedy k otázce zda mohou být rozvedení manželé k sobě navzájem i po rozvodu osobami blízkými, je třeba přistupovat individuálně; je třeba zkoumat jejich vzájemný vztah (zejména citové vztahy), a také to nakolik by navzájem pociťovali újmu druhého. Obecně se však přikláníme (ve shodě se závěry cit. rozsudku Nejvyššího soudu ČR), že u rozvedených manželů se nedá předpokládat pozitivní citový poměr a nelze ho dovozovat jen z toho, že mají společné děti, ke kterým mají oba rodiče určitá práva a povinnosti. V daném případě tazatel navíc uvádí, že rozvedení manželé již nesdílejí ani společnou domácnost, nebydlí spolu. I to nás utvrzuje spíše v přesvědčení, že v daném případě o osoby blízké nepůjde.

6) Postoupení spisů – určení místní příslušnosti podle § 11 odst. 2 SŘ

Jakou formou máme MV předávat spisy k rozhodnutí o určení místní příslušnosti v případě kompetenčních konfliktů mezi orgány obcí dvou různých krajů v případech, kdy obecní úřad postoupí spisový materiál nikoliv MV, ale KÚ?

Odpověď:

KÚ kompetenční spor ve smyslu § 11 odst. 2 SŘ spolu se související spisovou dokumentací předloží přímo MV k rozhodnutí, a to pouze formou přípisem (neformální postup). V této souvislosti upozorňujeme, že jsme se v minulosti setkali s chybným postupem KÚ, na který se obrátil správní orgán s žádostí o souhlas s vrácením věci podle § 12 SŘ zpět postupujícímu správnímu orgánu, kdy KÚ věc spolu s postoupeným spisovým materiálem vrátil zpět žádajícímu správnímu orgánu s tím, že tento souhlas nemůže vydat, protože § 12 SŘ se týká pouze podání (§ 37 SŘ), a přitom mu sdělil, že pokud nesouhlasí s postoupením věci z důvodu vhodnosti postupujícího správního orgánu, je třeba se obrátit na společný nadřízený správní orgán, kterým je MV, aby rozhodl podle § 11 odst. 2 SŘ. KÚ měl však věc postoupit přímo MV, nikoliv věc vrátit zpět správnímu orgánu, jelikož tímto postupem dochází ke zbytečným průtahům v řízení.

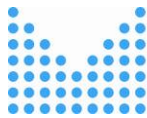
7) Uvedení formy zavinění v oznámení o zahájení řízení o přestupku, kdy forma zavinění není součástí skutkové podstaty

Je nutné již v oznámení o zahájení řízení uvádět formu zavinění?

Odpověď:

Pokud se jedná o přestupky, u nichž skutková podstata přímo nevyžaduje jednu z forem zavinění, a dané přestupky tak mohou být spáchány jak nedbalostním, tak úmyslným jednáním, není podle našeho názoru ani nadále nutné již v oznámení o zahájení řízení o předmětném přestupku uvádět konkrétní formu zavinění (mj. s ohledem na obecnou dikci v § 3 PřesZ). Obviněnému je nutno zásadně sdělit

⁷ „Podle definice uvedené v § 68 odst. 4 není automaticky osobou blízkou rozvedený manžel, resp. manželka a závisí tak na jejich vzájemném vztahu a tedy na tom, nakolik by navzájem pociťovali újmu druhého.“

z jakého přestupku je obviněn, včetně popisu konkrétního protiprávního jednání a uvedení místa a času spáchání. Lze při tom vycházet z faktu, že správní orgán teprve v průběhu řízení zjišťuje rozhodné skutečnosti, které v závěru slouží k vydání rozhodnutí ve věci. Podrobná skutková zjištění učiněná v průběhu řízení o přestupku obsahuje až výroková část příslušného rozhodnutí, jakožto výsledku provedeného řízení. Požadavky, které PřesZ stanovuje v § 77 pro výrok rozhodnutí o přestupku, mezi něž nově patří právě i forma zavinění, a náležitosti oznámení zahájení řízení o přestupku, není třeba směřovat, resp. stavět naroveň. Nastíněný postup též podle našeho názoru nekoliduje s právem obviněného na obhajobu. Z hlediska ochrany obviněného je třeba zvažovat, zda na svém obhajovacím právu nebyl poškozen z hlediska garancí čl. 6 odst. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zejména, zda byl dostatečně seznámen s povahou a důvody obvinění proti němu. Ani z pohledu tohoto aspektu nelze považovat neuvedení formy zavinění v oznámení o zahájení řízení u přestupků, které mohou být spáchány úmyslně i z nedbalosti, za pochybení.

8) Použití § 131 odst. 5 SŘ v souvislosti s § 55 odst. 3 PřesZ

Je možno v přestupkovém řízení využít postoupení dle § 131 odst. 5 SŘ se souhlasem správního orgánu, kterému má být věc postoupena, nebo lze využít pouze § 55 odst. 3 PřesZ jako speciální právní úpravu? Některé naše správní orgány se takto po dohodě s jiným pokouší „zbavit“ nepříjemných věcí v případech, kdy § 55 odst. 3 PřesZ nelze použít.

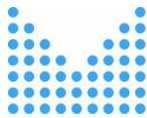
Odpověď:

PřesZ má přednost před SŘ. Při postoupení věci z důvodu vhodnosti postupujeme tedy pouze dle § 55 odst. 3 PřesZ. Ustanovení § 131 odst. 5 SŘ se použije pouze co do formy postoupení věci ne důvodů.

Pokud se správní orgán rozhodne za dodržení podmínek stanovených podle § 55 odst. 3 PřesZ o postoupení věci jinému správnímu orgánu, měl by tak učinit řádně odůvodněným usnesením, a nikoli formou přípisu. Toto vyplývá z § 131 odst. 5 SŘ ve spojení s § 180 odst. 1 a § 1 odst. 2 SŘ. Proti tomuto usnesení se pak účastník řízení, pokud řízení již bylo zahájeno, může odvolat. Ustanovení § 131 odst. 5 SŘ odvolání proti tomuto usnesení nevylučuje (pozn. řešeno již na KD 10. 3. 2015 a 9. 6. 2015).

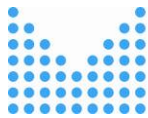
III. Relevantní judikatura pro přestupkové řízení

- 1) **Rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015 – 56** – zde NSS mj. řešil námitku obviněného, že výzva k odstranění vad odvolání neobsahovala přesné znění § 82 odst. 2 SŘ, a proto obviněný nemohl kvalifikovaněji a pečlivěji sepsat odvolání; dále zde NSS řešil otázku splnění povinnosti sdělit podezřelému obvinění z přestupku a věnoval se otázce, zda je správní orgán povinen poučit o právu být zastoupen advokátem.
- 2) **Rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46** – (k jiným správním deliktům); právní věta: „II. Správní orgány nejsou povinny nařizovat

ústní jednání (§ 49 odst. 1 SŘ z roku 2004) v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků.“

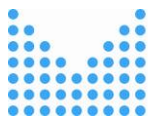
- 3) **Rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2015, č. j. 5 As 127/2015 – 37** – nedodržení 30 denní lhůty správním orgánem pro sdělení o nezahájení přezkumného řízení není nezákonným zásahem
- 4) **Rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 9 As 106/2015 – 40** – pořádková pokuta za ignorování výzvy dostavit se k podání vysvětlení
- 5) **Rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 As 167/2015 – 48** – k účinkům plné moci vystavené jako generální před zahájením řízení o přestupku (příkaz byl doručen zmocněnci; námitka, že udělená plná moc nemohla dát vzniku zastoupení v řízení o přestupku (zde příkazní řízení), neboť byla udělena před zahájením takového řízení, tj. pro účely podání vysvětlení dle § 60 PřesZ, které je postupem před zahájením správního řízení – s tímto názorem NSS nesouhlasil
- 6) **Rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 As 215/2015 – 72** – doplnění podpisu zmocnitele na plné moci není úkonem, který má účastník správního řízení (ve smyslu § 34 odst. 2 SŘ) osobně vykonat
- 7) **Rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 As 208/2015 – 48** – zabývá se výkladem § 41 odst. 4 SŘ – *„Správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.“*
- 8) **Rozsudek NSS ze dne 2. 12. 2015, č. j. 6 As 186/2015 – 31** – k důsledkům nevypořádání odvolací námítky
- 9) **Rozsudek NSS ze dne 2. 12. 2015, č. j. 1 As 263/2015 – 35** – k omluvě z ústního jednání potvrzené lékařem; účelová omluva
- 10) **Rozsudek NSS ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 33/2015 – 19** – trvalý správní delikt + popis skutku; změna výroku rozhodnutí dle § 90 odst. 1 písm. c) SŘ (nenaplnění zásady *reformatio in peius*)
- 11) **Rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2015, č. j. 6 As 218/2015 – 44** – omluva z ústního jednání, lékařské potvrzení; *NSS považuje za nutné připomenout, že správní orgán je povinen a oprávněn náležitost omluvy hodnotit, přičemž doložení lékařské zprávy či potvrzení neznamená, že je správní orgán této pravomoci zbaven.*
- 12) **Rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. 4 As 189/2015 – 37** – omluva není podání ve smyslu § 37 SŘ
- 13) **Rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2015, č. j. 4 As 225/2015 – 32** – právní věta: *„Správní orgán je povinen v souladu s § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, umožnit obviněnému ze spáchání přestupku zvolit si obhájce i po zahájení ústního jednání. Pro výkon tohoto práva správní orgán obviněnému stanoví přiměřenou lhůtu.“*
- 14) **Rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47** – právní věta: *„I. Jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se*

mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených.“

„II. Pokud správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností (§ 3 správního řádu z roku 2004), postačí i obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou soudního přezkumu správních rozhodnutí důkazně „oddělil zrna od plev“ a případně zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.“

- 15) **Rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 219/2015 – 36** – názor správního orgánu I. stupně, že odvolání bylo podáno včas, není pro odvolací správní orgán závazný
- 16) **Rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2016, č. j. 5 As 161/2015 – 41** – omyl při použití úředního razítka nemá za situace, kdy je z dalšího obsahu písemnosti nepochybně zřejmé, že jednajícím správním orgánem je „Magistrát“, za následek, že by s obviněným jednal jiný správní orgán a ve věci by byla dána překážka litispendence
- 17) **Rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2016, č. j. 5 As 159/2015 – 25** – zde obviněný, který si pro zastupování v řízení zmocnil zmocněnce (v celém rozsahu), namítal, že mu zmocněnec neřekl o nařizeném ústním jednání a proto zpětně trval na své osobní účasti na jednání (NSS konstatuje, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud obviněného nepředvolal a k ústnímu jednání předvolal pouze jeho zástupce)
- 18) **Rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2016, č. j. 9 As 164/2015 – 26** – pokud rozhodnutí o přestupku nabude právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty, je takové rozhodnutí nezákonné a musí být odstraněno mimořádnými opravnými prostředky
- 19) **Rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 188/2015 – 61** – požadavek doručování na různé elektronické adresy – zneužívání práva
- 20) **Rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2016, č. j. 3 As 105/2015 – 21** – pětidenní lhůta i pro potvrzení elektronického podání, je lhůtou procesní, nikoliv hmotněprávní
- 21) **Rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2016, č. j. 10 As 49/2015 – 34** – **důležitý k § 49 odst. 1 písm. a) PřesZ** – opakované nařčení z korupce (nejde-li o politiky apod.) nelze brát za pouhé hodnotové soudy, kritiku, projevy svobody slova, ale podléhá to již trestněprávnímu postihu
- 22) **Rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 8/2016 – 20 (!!!)** – **právní věta: „Na konec tříměsíční lhůty pro podání návrhu na projednání tzv. návrhového přestupku (§ 68 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je nutné aplikovat pravidlo počítání času podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004. Pokud konec lhůty připadá na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.“**
- 23) **Nález Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15** – **právní věta: „1. Smysl zásady dispozitivnosti a koncentrace řízení [§ 75 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního]**

spočívá v racionalizaci a efektivnosti řízení před správním soudem tak, aby nedocházelo k jeho zbytečnému prodlužování, k opakování stejné či podobné argumentace anebo naopak k dodatečnému (a někdy i účelovému) předkládání dalších tvrzení, názorů a důkazů, které mohly být bez větších obtíží účastníky řízení uplatněny již dříve. V podmínkách právního státu je však nepřipustné, aby v důsledku uplatnění těchto zásad docházelo k zásahu do základních práv a svobod účastníků řízení či k podstatnému rozporu s principy spravedlnosti a spravedlivého rozhodování. Tyto zásady jsou totiž pouze prostředkem ke zmíněné racionalizaci a nikoliv samoúčelným cílem.“

„2. Pokud je tedy rozhodujícím soudu známo, že již dříve vyslovil Nejvyšší správní soud v pravomocném rozsudku názor, že určitá reklama není klamavá a její zadavatel se proto ani nemohl dopustit protiprávního jednání, nelze s poukazem na zásady dispozitivnosti a koncentrace řízení odmítnout jakkoliv zohlednit tento názor správním soudem při rozhodování o deliktní odpovědnosti zpracovatele stejné reklamy. V opačném případě by totiž mohla nastat situace, kdy je postiženo jednání, které není vůbec protiprávní.“

IV. Jiná sdělení

V závěru KD bylo řečeno následující:

- 1) Vzhledem k tomu, že na program tentokrát nebyla zařazena **problematika veřejných sbírek**, kdy MV dostalo několik dotazů i k této agendě, odpovědi na ně budou přílohou zápisu z KD⁸.
- 2) Pokud jde o **celkový výkaz přestupků projednaných orgány obcí a krajů za rok 2015**, tento bude přiložen k zápisu z KD⁹.
- 3) Účastníci KD byli informováni o aktuálním dění okolo **§ 72 písm. b) PřesZ** (poškozený ve smyslu nemajetkové újmy jako účastník přestupkového řízení – účinnost od 1. 10. 2016). Poradní sbor ministra vnitra ke SŘ v této věci přijal stanovisko, které bude uveřejněno na webové adrese: <http://www.mvcr.cz/clanek/zavery-poradniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravnimu-radu.aspx>.
- 4) Účastníci KD byli informováni o **závěrech veřejné ochránkyně práv**, ke kterým dospěla v rámci svého šetření, jež zahájila z vlastní iniciativy vůči Úřadu městské části Praha 1 v případě jeho postupu při ukládání **sankce zákazu pobytu** podle § 15a PřesZ¹⁰.

⁸ Viz Příloha č. 3 k tomuto zápisu = Odpovědi na dotazy k agendě veřejných sbírek.

⁹ Viz Příloha č. 4 k tomuto zápisu = Celkový výkaz přestupků projednaných orgány obcí a krajů za rok 2015.

¹⁰ Viz Příloha č. 5 k tomuto zápisu = Zpráva o šetření ze dne 3. 6. 2015, sp. zn.: 7738/2014/VOP/IK.

- 5) Pokud jde o **postavení pojišťovny v řízení o přestupku** (dotaz KÚ Moravskoslezského kraje z posledního KD), v této věci bylo vyžádáno stanovisko Ministerstva financí, které MV zatím neobdrželo.
- 6) Pokud jde o metodu Policie ČR – **zpracování záznamů o podaném vysvětlení formou audiozáznamu na místo písemných úředních záznamů**, bylo sděleno, že tato záležitost je momentálně v řešení.

Závěr

Příští KD se uskuteční dne **7. 6. 2016 formou osobního setkání od 10.00 hod. v zasedací místnosti Ústřední volební komise v budově Ministerstva vnitra (objekt „B“, druhé patro) na adrese: náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4.** S ohledem na kapacitu místnosti se za KÚ mohou zúčastnit maximálně dva zástupci.

Případné dotazy či podněty na KD zasílejte na OVS nejpozději do **27. 5. 2016**.

JUDr. Václav Henych
ředitel odboru všeobecné správy

Přílohy:

1. *Prezentace RT k evidenci přestupků.*
2. *Prezentace ODK ke vztahu InfZ a procesní úpravy nahlížení do spisů dle SŘ.*
3. *Odpovědi na dotazy k agendě veřejných sbírek.*
4. *Celkový výkaz přestupků projednaných orgány obcí a krajů za rok 2015.*
5. *Zpráva o šetření ze dne 3. 6. 2015, sp. zn.: 7738/2014/VOP/IK.*